

Jane McBride
(Perustuu tositahtumaan)

"Alex, on aika mennä puheterapiaan", opettaja Jenkins sanoi.

Alex laski päänsä alas. Puheterapia oli erityinen luokka, jossa hän kävi. Hänen oli vaikea sanoa joitakin sanoja ja äänteitä. Niinpä hänen piti harjoitella niitä puhettunilla muutaman kerran viikossa. Joka kerta kun hän lähti tavalliselta oppitunniltaan, häntä nolostutti kovasti!

Hän katsahti opettajaansa. "Voisinko jättää sen väliin?" hän kuiskasi. "Edes tänään?"

Tänään herra Timmons oli tulossa Alexin luokkaan puhumaan dinosauruksista. Herra Timmons työskenteli museossa, jossa oli paljon hienoja dinosaurusten luita. Hän aikoi jopa tuoda luokkaan luun, joka oli tuhat vuotta vanha! Alex ei halunnut jäädä paitsi siitä.

Opettaja Jenkins hymyili. "Sinun pitää silti mennä puhettunillesi. Mutta saatat ehtiä ajoissa takaisin herra Timmonsin puheen viimeiseen osaan."

Dinosauruksen luut kuulostivat paljon hauskemilta kuin puheterapia.

Vähän LISÄAPUA

Alex yritti hymyillä takaisin, mutta ei pystynyt. Hän käveli hitaasti puheterapialuokkaan. Luokassa he harjoittelivat sanomaan samaa äännettä yhä uudestaan. Dinosauruksista oppiminen olisi ollut hauskeempaa.

"Minä vihaan näiden typerien äänteiden sanomista", hän sanoi puheterapiaopettajalleen. "Ihan kuin olisin pikkuvauva."

"Sinä et ole lainkaan vauva", hän sanoi. "Me kaikki tarvitsemme toisinaan hieman lisäapua. Tiesitkö, että minä kävin puheterapiassa, kun olin sinun ikäisesi?"

Se sai Alexin olon vähän paremmaksi. Hän teki lujasti töitä lopputunnin ajan harjoittelakseen äänteitään.

Kun Alex palasi opettaja Jenkinsin luokkaan, hän näki, että hänen ystävänsä Courtney oli lähdessä jonnekin.

"Minne sinä olet menossa?" hän kysyi.

Courtneyn katse painui lattiaan. "Minulla on vaikeuksia lukemisessa. Minun pitää mennä erityiselle lukutunnille." Courtney näytti nololta.

"Hei, ei se haittaa", Alex sanoi. "Minä tulin juuri puhettuniltani. Minun piti toistaa siellä samaa äännettä kerta toisensa jälkeen koko sen ajan." Hän nyrypisti nenäänsä.

"Niinkö?"

Alex nyökkäsi. "Olen käynyt puheterapiassa jo kaksi vuotta." "Miksi minä en tiennyt sitä?" Courtney kysyi.

Alex kohautti olkiaan. "En ole koskaan kertonut kenellekään. Pelkäsin, että minua pilkattaisiin."

"Minä en koskaan pilkkaisi sinua", Courtney sanoi. "Olen iloinen, että ehdit ajoissa takaisin näkemään sen dinosauruksen luun. Se on mahtava!" Courtney vilkutti. "Minun täytyy mennä. Nähdään myöhemmin!"

Pian Alex sai tietää, etteivät hän ja Courtney olleet ainoita, jotka kävivät muilla tunneilla. Tommy kävi tunnilla, jossa häntä autettiin oppimaan paremmin sosiaalisia taitoja. Ja Bekah työskenteli erityisen opettajan kanssa, joka auttoi häntä vahvistamaan hänen loukkaamaansa käsivartta.

Puhettunnit eivät enää tuntuneet Alexista niin pahalta. Hän halusi auttaa muitakin lapsia tuntemaan olonsa paremmaksi. Hän harjoitteli lukemista Courtney kanssa ja jutteli Tommyn kanssa ruokatunnilla. Kaikki tarvitsivat toisinaan vähän lisäapua, eikä se haitannut ollenkaan! ●

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Minä saan lisäapua lukemiseen.

Minä saan lisäapua sosiaalisiin taitoihin.

Minä saan lisäapua käsivarteni kanssa.

